

Но званично азъ тука ти посветявамъ главата ти на Немезида и душата ти на преисподнитѣ богове, ако издадешъ порученіето и призовавамъ та да олувишъ съ десницата си моята десница и да повторишъ тѣзи ми думы.

«Тако ми Земята на които живѣемъ! тако ми стихіитѣ които съдържатъ живота и които могатъ да го проклеватъ! тако ми Плутона, който наказва сѣко престѣпленіе! тако ми Зевса Оимпійскаго, който чете въ сърцата на чловѣцитѣ, заклевамъ са да изпълнѣ посланието, като вручъ върно туй писмо на Салустія. Ако си настѣпнѣ клетвѣитѣ, нека проклѣтіята небесны и адскы са натрупатъ сичкыитѣ на главата ми!»

— Стига толкосъ, сега та вѣрвамъ, земи прочее награжденіето си, нощѣта минува, вѣрви тосъ часъ.

— Момиче отъ истина своенравно, страхъ ми ты зададе, но туй е естествено, и ако намѣрѣж Салустія ще предамъ писмото какъто са заклехъ, защото ако и да имамъ и азъ като чловѣкъ недоста-тъчѣитѣ си, но никога не престѣпвамъ клетвѣитѣ си.

И тосъ часъ Сосій остави стаята като заключи внимателно вратата изъ отвѣнъ; и като запѣхнѣ ключа на пояса си той влѣзе въ стаята си, обви са въ голѣма тога отъ главата до краката, измениж спокойно и невидимъ и излѣзе като затвори вратата на двора.

— Пусты вече бѣхъ улицѣитѣ, и Сосій са управи къмъ къщата на Салустія. Дверникътъ му каза да остави писмото че да си отиде, защото Салустій растѣженъ за осѣжданѣето на Главка не трѣбаше да са обезпокои за никоя причина.

— Съ сичко туй, рече на ума си Сосій, азъ са заклехъ да дамъ писмото на рлѣцѣитѣ му и тѣй трѣба да сторѣжъ.

Като познаваше отъ опытъ честныйтъ робъ че кучето са прикрява съ единъ уломѣкъ хлѣбъ, даде нѣколко монеты на дверника.

— Добрѣ, Добрѣ! рече този помекко. Влѣзъ ако щещъ, но господарѣтъ ми, да ти кажъ право, сега шѣ за да растуха отъ скърбѣта си; такъзи му е обычайтъ когато е отъ нѣщо смутенъ, добра вечеря и добро вино, и не са дига отъ трапезата освѣнъ чакъ когато му отегне главата отъ парыгъ на сына на грома.

— Прекрасенъ, превъсходенъ му е обычайтъ! Ето колко струва стезаваніето на богатството! Ако да бѣхъ азъ Салустій желалъ быхъ да ма смущаватъ сѣкій день; но кажи една добра дума за мене на къщныя надзиратель, който иде къмъ мене.

Салустій въ чрезмѣрната си скърбъ неискаше нито другари, нито пакъ и самъ да піе, и за туй, какъто въ много обстоятел-